

NAGRADNA UGANKA, TOKRAT ZADNJIČ

Ali poznate naše mesto?

Ne zato, ker bi zmanjkalo naše dobre volje, ampak zato, ker nam je zmanjkalo značk. In ker nimamo nagrad, moramo tudi opustiti nagradno uganko. Ne bomo pa opustili naše akcije prikaza zanimivosti našega mesta. Le naslov bomo malo spremenili. Ljubljanske razglednice bodo v bodoče in namesto uganke bomo kar zapisali, kje lahko vidite poslikan detajl in seveda vsaj nekaj pomembnih podatkov o stavbi, skulpturi, dobi v kateri je nastala ljubljanska posebnost in morda še kaj.

Sedaj pa k rešitvi uganke iz prejšnje številke. »Slika kaže ostrešek hiše Mestni trg 24, tako imenovane Souvanove hiše z empirskim pročeljem in polstebri, baročnim stopniščem in trgovino v poznosecesijskem slogu. Hiša je bila last trgovske družine Souvan, ki so bili tudi lastniki Volčjega potoka.« Tako nam je na uganko odgovorila Anamarija Cholewa iz Ljubljane.

Sedaj pa k izžrebancem. Tokrat dobijo, kot smo že dejali, predzadnje nagrade: Anamarija Cholewa, Anica Župec, Milica Konjar, Genovefa Jerina, Maca Macoratti, ing. Marko Konjar, Maja Klemen, Friderik Žgajnar, Jana Ilešič in Metka Kralj.

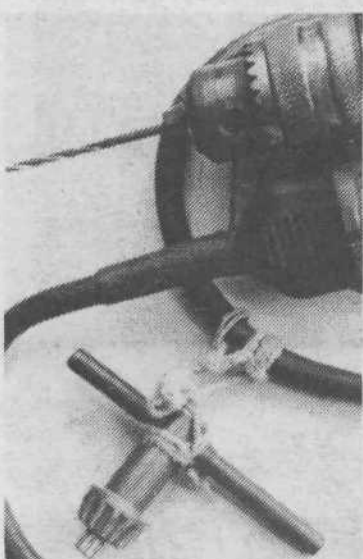
In še k zadnjim nagradam. Deset značk je namenjenih desetim ugankarjem, ki nam bodo na dopisnicah napisali, kje je postavljena muza s slike. Uganka tokrat res ni težka, kajne? Naš naslov: Dogovori, 61001 Ljubljana, p. p. 191.

TIP-TOP

Končno smo le dočakali res pravo lepilo na našem tržišču. Imenuje se CIANKOL in je proizvod Iplasa, natančneje tozda Mitol iz Sežane. Nikar se ne ustrašite, ko boste odprli škafico in v njej našli le drobno cevko lepila, saj zadoštuje le drobna kapljica vsebine, da trdno zalepita kar zajetno površino. Do lepila pridete tako, da s priloženo bučko predrete cevko in kapnete na mesto, ki ga želite zalepiti. Pazite, da vam ne zalepi prstov, ker se zelo hitro trdi. V takem primeru boste morali uporabiti britvico, da boste lahko ločili zlepljene prste.

V naših trgovinah je CIANKOL že na prodaj, na primer v Metalki, sicer pa vam bi ga verjetno poslali tudi iz Sežane.

Še pred zimo se prepričajte, ali je hladilna tekočina v hladilniku vašega avtomobila še prava za zimske zmrzali. Skoraj vsak servis ali bencinska črpalka že imata merilno pripravo za hladilno tekočino. Če vas bo o slabi hladilni tekočini pričel šele mrz, bo hudo, saj je škoda na hladilniku in bloku motorja navadno precejšnja.

Nemalokrat se zgodi, da izgubimo ključ električnega vrtnega stroja, pa izgubimo z iskanjem več časa, kot če bi luknjo zvrtili kar na roko, kot se temu reče. Nasvet: ključ privežite na kabel strojčka. Dodaten nasvet: ne na predolgo vrstico in ne preblizu, da ga ne zgrabi vrteča glava strojčka, kar ima lahko neprijetne posledice.

Vzemi si čas – ne življenja

Prehitavanje je vedno nevarno, čeprav imate pod pokrovom motorja še toliko konjev, in pedal za plin tiščite do samega konca. Pa pridete v škarje, zaradi neprevidnosti, raztresenosti ali druge podobne okoliščine, je pač vaša rešitev nemalokrat bolj odvisna od dobre volje ostalih prometnih udeležencev, kot od moči vašega stroja in vaših voznških sposobnosti.

Zakaj vam pripovedujemo vse to? Zato, ker lahko tudi kdo drug pride v podobno situacijo, kot je na primer na sliki prišel voznik osebnega avtomobila, pa je od vaše dobre volje odvisno, ali bo odnesel zdravo kožo. Takrat pomislite, da se naslednji hip lahko isto dogodi vam in mu omogočite, da se bo rešil iz nezavidljivega in nevarnega položaja.

Svet za preventivo in vzgojo v cestnem prometu SRS

zakaj tako?

Sprehod po KS Poljane

Akcija za lepšo in čistejšo Ljubljano je, vsaj formalno, še vedno aktualna. Da pa nemalokrat ravnamo prav v nasprotju, nam dokazuje tudi nekaj primerov iz KS Poljane, kar nam je opisal Juš K.

Borimo se za lepšo in čistejšo Ljubljano, pa pogledjmo, kako to uspeva v KS Poljane.

V Zarnikovi ulici, nasproti uradov KS Poljane in drugih družbenih organizacij, je med garažami otroško igrišče, ki pa je bolj podobno smetišču kot igrišču. Pred mesecem dni je bila očiščevalna akcija v naši KS. Nek tovariš je očistil igrišče-smetišče že dvakrat in znosil smeti na dva kupa, ki še danes stojita na igrišču, in čakata na odvoz.

Na Poljanski cesti 20, 20 a, b in c imamo tudi trgovino z živili MERCATOR. Delavka te trgovine vsakdan čisti pločnik pred trgovino, smeti pa pomete kar v jaške pred trgovino, ki bodo vsak čas polni.

Poslovodkinja je velika ljubiteljica golobov, zato jim vsako jutro natrese koruze pred trgovino in na dvorišni strani, kjer imajo skladišče. Opoldne strese pred trgovino namočen kruh v vodi z ostanki salam in sira. Kar ne pojedjo golobi, pojedjo podgane ponoči. Ljudje hodijo po teh »pomijah« in vnašajo nesnago v njeno trgovino. Golobi, ki čakajo na njen prihod posejajo po okenskih policah nad trgovino, ki jih onesnažujejo. Večina golobov boleha za drisko. Dokazano je, da mikroorganizmi, ki so po nekaterih lastnostih podobni bakterijam, po drugi pa virusom, prenašajo bolezni, ki se nenadno začne kot influenza ali pljučnica pri osebah, ki so bile v dotiku s pticami ali njihovimi iztrebki (papige, golobi) in je posebno nevarna za starejše ljudi in otroke. Golobov je na obeh straneh več kot 100.

JUŠ K.

NA KRATKO

Odrežani od sveta

Do 6. ure zjutraj smo telefonsko odrezani od vseh držav, s katerimi še niso vzpostavljene avtomatske telefonske zveze.

Domače vezi

Ljubiteljem smučanja naj povemo, da je kamniški Titan pričel s proizvodnjo vezi Tyrolia. Ali je preveč, če si obetamo cenejše vezi?

DOBER DAN NAŠ OBČAN

Na kavici pri Maji

Pri njej je vedno gneča, vendar takšna prijazna, vesela gneča, ki te nehoti potegne na tistih nekaj skromnih kvadratnih metrov prostora, ki se mu reče Kava bar Maja Bolka, po domače in med rednimi obiskovalci pa kar »pri Maji«, na Pražakovi številka 12.

V Ljubljani in še zlasti v mestnem središču zadnja leta luknjice, ki jim rečemo »kava bari«, niso več redkost. Najbrž pa ni pretirano reči, da je Majin eden najbolj polnih in priljubljenih. Če si utrujen ali nerazporejen, ko ti zmanjka sape med nakupovanjem ali za pisalnim strojem v okoliških pisarnah in poslovnih hišah, te pri Maji ne čaka samo skoraj pol ducat različnih inčic kave, kakao, čaj in še topli sendviči povrh, ampak predvsem vedno vesel in dobrovoljen lastničin obraz in prijazna, vzpodbudna beseda. Vse te lastnosti naj bi sicer bile pri gostincih in vseh drugih ljudeh, ki se ukvarjajo z uslužnostnimi dejavnostmi, nekaj samo po sebi umevnega. Dobro pa vemo iz vsakdanjih izkušenj, da so bolj izjema kot pravilo.

Prvi gostje si lahko preženejo zaspanost in se pripravijo na nov delovni dan pri Maji že ob petih zjutraj. Aparat za ku-

hanje kave pa se ne ohladi vse do nekaj čez tretjo uro popoldan, ko se zaprejo vrata za zadnjimi obiskovalci tega dne. In tako je vsak delavnik, od ponedeljka do petka. Majini gostje so vseh starosti in najrazličnejših poklicev. Na tesnem prostoru si gledajo drug drugemu v skodelice na policah in v rokah dijaki, študentje, poslovni možje, taksisti, gospodinje, miličniki, uslužbenke in turisti, ljudje, ki jih je pot slučajno zanesla v ta del našega mesta, pa še koga smo pozabili.

Vsak dan deset ur na nogah, pretežno prijaznega obraza in s košem dobre volje za še tako sitnega gosta, to niso mačje solze. Ko smo Majo povprašali, kako to zdrži, nam je odgovorila: »Če imaš iz srca rad delo, ki ga opravljaš, ni nobena stvar pretežka. To velja še posebej za gostince, saj drugače v tem poklicu ne moreš uspeti. Meni je v veliko zadovoljstvo, ko vidim, da se številni gostje počutijo v mojem lokalu kot doma. Predvsem starejši so prijetno presenečeni, ko so ob odhodu deležni čisto preprostih, prijaznih besed »hvala« in »nasvidenje«, le da so namenjene – če gneča le ni prevelika vsakemu gostu ali skupinici posebej. Te drobne vljudnosti, ki jih v današnjem hitenju vse preveč pozabljamo in zanemarjamo, so ključ do mojega uspeha, če mu lahko tako rečem. Osem let že stremem s kavo in drugimi toplimi in hladnimi napitki in nikoli mi še ni prišlo na misel, da bi vrgla puško v koruzo. Za protitež razgibanemu in naporu delavniku pa z mojem, ki je lovec, preživljava sleherni prosto uro in dan v naravi, ki jo imava oba tako zelo rada. Posebej rada pa ribarim in nabiram gobe,« nam je v smehu na koncu povedala prijazna Maja Bolka.

Olga Mežan
Foto: Komac

OBISKALI SMO

Golovec

Pravzaprav nas je na Golovec prignala jesen. Če hočemo biti nekoliko bolj natančni, golovski jesenski sadeži. Kostanj seveda, ki je na ljubljanskem trgu dosegel naravnost astronomske cene. In če je na Golovcu tudi astronomski observatorij, ni vrag, da ne bi tam našli tudi denarno astronomsko cenjenega kostanja.

Pa smo ga našli. Kar na tleh, malo pa smo si pomagali še s preklami, da smo oklestili tistih nekaj kostanjev, ki svojih tako cenjenih sadežev še niso spustili na tla. V dveh urah smo trije nabrali nič manj kot 10 kg kostanja. In ko smo ga zvečer spekli pri Tonetu na dvorišču, pri nas, v sedmem nadstropju stolpnice menda ne bi bilo najbolj obzirno do ostalih stanovalcev, nam je teknil, kot bi ga z rdečimi bankovci plačevali na »placu«.

Pa nismo pobrali prav vsega. Tudi za vas ga je ostalo nekaj. Darujte tisti parni ali neparni popoldan ali celo vikend golovskim kostanjem. Morda vas bo pot zanesla celo do Urha, pa si lahko ogledate še zanimiv spomenik in ostanke medvojnega belogardiističnega mračnjaštva.

M. P.

Šaljivi objektiv

Tipična ljubljanska razglednica bi lahko redkli temu prizoru. Nekaj fantov se je spomnilo, da bi se namesto s klasičnim kolesom lahko vozili z obročem, ki leži na tleh. Uspelo jim je, dokler jih ni zagledalo oko postave. In ker novo prevozno sredstvo, ki sicer ustreza vsem energetskim bilancam, nima vseh potrebnih varnostnih naprav – luči, zavora in podobnega, so morali vožnjo prekiniti. Brez krega, s smehom tako na obrazih mladih izumiteljev kot miličnika. M. P.

